

Határtalanul! Erdélyben jártunk

Az idei tanév meghatározó volt az osztályunk számára, ugyanis végre eljött a mi időnk és, mint előttünk oly sok N-es osztály, most mi is bebarangolhattuk Erdély gyönyörű, vadregényes tájait. Külön öröm, hogy a Határtalanul! programnak köszönhetően a zalaegerszegi és a marosvásárhelyi csapat is szinte ingyen utazhatott. Mi május 1-jén indultunk útnak és egy eseménydús hetet töltöttünk náluk, míg vendégeink két hét elteltével érkeztek Zalába ugyancsak egy hétre.

Az első állomásunk Nagyvárad volt, ahol a házigazdánk nagyon lelkes volt és másnap egy 4 órás idegenvezetés keretében felfedezhettük vele a város nevezetességeit és elfeledettnek hitt látványosságait. A hét hátralévő részében Marosvásárhely volt a főhadiszállásunk és fogadóinknak köszönhetően a város egy olyan arcát ismerhettük meg, amitől kicsit mi is helyinek érezhettük magunkat.

Vendéglátóink nagyon kedvesek voltak és szinte rég nem látott rokonokként bántak velünk. Kirándulásunk alatt a busz szinte a második otthonunkká vált, ugyanis a vásárhelyiek régiójuk minden egyes látnivalóját meg akarták mutatni nekünk, ezért rengeteget utaztunk. Kedvenc állomásaink közé tartozott a hihetetlenül szép tordai sóbánya, Tamási Áron szülőháza, Korond, ahonnan senki nem térhetett haza szuvenir nélkül, a Gyilkos-tó és a Békás-szoros és természetesen Marosvásárhely.

Hazaérkezésünk után rögtön szervezkedni kezdtünk és számoltuk a napokat újdonsült barátaink érkezéséig, mert szerettük volna viszonzni a sok kedvességet, amit kaptunk. Elmondásuk szerint nagyon jól érezték magukat, a kedvenc úticéljuk Keszthely és Sümeg volt, de a soproni bobozás is tetszett nekik. Próbáltuk a városunk történelmén kívül a kulturális sokszínűségünket is megmutatni nekik, ezért egy táncházzal is kedveskedtünk nekik, ahol a vendégeink is bemutathatták tehetségüket. Nagyon jólesett hallgatni az elismerő szavaikat, ugyanis áradoztak iskolánk és városunk szépségéről és a közvetlenségünkről.

Egy érdekességet kiemelnék: a beszédstílusok különbözősége és az akcentus miatt rengeteg vicces helyzetbe kerültünk, viszont a két hét alatt mindkét osztály átvett egy kicsit a másik beszédstílusából. (Azóta néha akaratlanul is „s”-t mondunk „és” helyett 😊)

A hét végére annyira összekovácsolódtunk és megtaláltuk a közös hangot, hogy olyanok lettünk, mint egy nagy család. Elképzelhetetlennek tűnt az elválás, ezért a búcsú könnyesre sikeredett. Szerencsére a mai világban párszáz kilométer és az országhatár áthidalása már nem akadály, ezért erdélyi barátainkkal továbbra is tartjuk a kapcsolatot és már javában szervezzük a következő találkozót.

Írta: Benke Bianka, Szakonyi Anna 10.n

Aradon, a 48-as emlékűnél

Kolozsvár

Utoljára együtt a két csapat